

hodující jest okolnost, zda odvolatel nezaplatil do 6 měsíců uplynulých ode dne účinnosti cit. ustanovení ani část pojistného připadající na zaměstnance. Jestliže tedy trestní nález okr. úřadu byl vydán 18. prosince 1934, je zřejmo, že skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného nebyla dána v den, kdy byl okr. úřadem odsouzen. Žal. úřad uvádí však v dalším odůvodnění, že st-l nezaplatil do s u d na dluhované pojistné okr. nem. pojišťovně nic, ačkoli od splatnosti tohoto pojistného uplynulo již více než 6 měsíců. Vycházel tudíž z právního názoru, že k trestnosti určitého jednání nebo opominutí stačí, když skutková podstata činu trestem stíhaného je splněna v době, kdy odvolací stolice rozhoduje o odvolání, a že je lhotejno, byla-li dána již v době, kdy byl vydán nález stolice první.

Takovéto pojetí se však přiči zásadnímu účelu opravného řízení ve věcech trestních, jímž je přezkoumání zákonitosti trestního nálezu první stolice, v rámci vzneseného obvinění. Může proto stolice odvolací přezkoumati trestní nález I. stolice jen na základě skutkové podstaty, kterou mohla zjistiti jako danou již stolice první, a nemůže odvolací stolice uznati obviněného vinným deliktem, jehož skutková podstata v době trestního nálezu první stolice dána nebyla.

Stížnost je v tomto směru důvodná a nař. rozhodnutí, které vychází, jak shora vyloženo, z mylného právního názoru, v rozporu se zákonem.

č. 13.041.

Váleční poškozcenci. — Vojenské věci: * Vojenští gážisté, kteří podle zákona č. 154/1923 Sb. byli v řízení správním zbaveni vojenské hodnosti, nespádají pod ustanovení zákona č. 142/1920 Sb. o požitcích válečných poškozcenců.

(Nález z 4. listopadu 1937 č. 2100/35-5.)

V ě c: Ferdinand P. v Bučovicích (adv. Dr. Jaroslav Tamele z Prahy) proti rozh. min. soc. péče v Praze z 3. ledna 1935 o invalidním důchodu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Zemský úřad pro péči o válečné poškozcence v Brně výměrem z 9. dubna 1934 odmítl st-lovu přihlášku k lékařské prohlídce a o invalidní důchod, podanou 15. dubna 1925, pro nepříslušnost z těchto důvodů: Podle § 44 zákona č. 142/1920 Sb. ve znění zákona č. 39/1922 Sb. se zákony ty nevztahují na vojenské gážisty, poddůstojníky z povolání a jejich příslušníky a pozůstalé. Podle záznamů v kmenovém listě nastoupil st-l vojenskou službu za války 15. března 1915 jako domobranec, 1. července 1916 byl jmenován poručíkem v záloze a 15. ledna 1921 byl převzat (jako gážista) do svazku československé armády, 1. ledna 1922 byl jmenován nadporučíkem v záloze a 28. února 1925 mu byla odňata hodnost nadporučíka v záloze a byl zařazen jako voják v záloze k pěšímu pluku č. 2. Dnem 31. prosince 1920 byl demobilisován a — jak ze záznamů v kmenovém listě vysvítá — nekonal od té doby činné vojenské služby, byv již před tím 30. dubna 1920 propuštěn

na dovolenou. Podle záznamů v superarbitračních spisech povstala prý (t. j. podle st-lova udání) jeho plicní choroba v únoru 1918 na ruském bojišti. Poněvadž tehdy st-l konal vojenskou službu za války jako vojenský gážista a jeho choroba, pro kterou byl superarbitrován, povstala za této jeho služby, nevztahují se na něho uvedené zákony o požitcích válečných poškozenců.

Stížnost do tohoto výměru zamítlo min. soc. péče nař. rozhodnutím.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, uvažoval nss takto: — — —

Jako nezákonnost vytýká stížnost, že žal. úřad dal předpisu § 44 zákona č. 142/1920 Sb. nesprávný výklad.

Žal. úřad nepřiznal st-li nárok na požitky válečného poškozence podle zákona č. 142/1920 Sb. a zákonů tento zákon měnících a doplňujících, poněvadž st-l byl v době, kdy u něho došlo k poškození zdraví, za něž se domáhá náhrady, poručíkem v záloze, tedy g á ž i s t o u, a nemohl ani pozdějším odnětím hodnosti důstojníka a zařazením do počtu mužstva nabýti nároku na tyto požitky. Toto stanovisko žal. úřadu pokládá stížnost za nezákonné. St-l tvrdí, že § 44 zákona č. 142/1920 Sb. podle svého slovného znění se týká jen těch osob, které charakter v něm uvedený mají, tedy jen osob, které jsou vojenskými gážisty nebo důstojníky z povolání, nikoli však osob, které jimi byly. Dovolává se nálezu nss z 6. února 1930 č. 1870/30, tvrdí st-l, že při posuzování nároku na odškodnění za válečné poškození podle zákona č. 142/1920 Sb. je rozhodným postavení poškozence v době, kdy nastaly všechny podmínky existence nároku takového, nikoli postavení v době, kdy k poškození došlo. Jde tedy ve věci o to, zda st-li přísluší nárok na požitky válečného poškozence, ačkoli v době, kdy poškození zdraví u něho nastalo, byl vojenským gážistou, pokud se týče, zdali pozdějším zařazením do stavu mužstva takového nároku nabyl. Nss nemohl stížnosti dáti za pravdu.

Pojem »válečných poškozenců« byl určen § 1 zákona z 8. dubna 1919 č. 199 Sb. o organizaci péče o válečné poškozence. Úprava právních nároků a povinností válečných poškozenců byla § 2 cit. zákona vyhrazena zvláštnímu zákonu a byla provedena, pokud jde o válečné poškozence ze stavu mužstva, zákonem z 20. února 1920 č. 142 Sb. (resp. zákony vydanými později k jeho doplnění, pokud se týče tento zákon měnícími). Zákon č. 142/1920 Sb. praví v § 44 výslovně, že se nevztahuje na vojenské gážisty, poddůstojníky z povolání a jejich příslušníky a pozůstalé. Zaopatřovací požitky těchto osob upraveny byly pozdějším zákonem, t. j. zákonem ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jemuž však podle výslovného ustanovení § 114 odst. 1 byla přiznána zpětná účinnost dnem 1. ledna 1920. Dlužno tudíž na ustanovení § 44 zákona č. 142/1920 Sb. hleděti jako na předpis, jímž v š e o b e c n ě byl určen okruh osob, kterým se mělo dostati výhod podle tohoto zákona a jenž vyloučil osoby, pro něž zaopatřovací požitky byly upraveny jinak, t. j. zákonem č. 76/1922 Sb.

Pro posouzení otázky, dlužno-li nárok válečného invalidy na zaopatřovací požitky posuzovati podle zákona č. 142/1920 Sb. o požitcích

válečných poškozců, nerozhoduje doba, kdy žádost o přiznání požitků válečných poškozců byla podána, nýbrž rozhodnou jest okolnost, jaké postavení zaujímal žadatel v době, kdy jeho nárok byl dán. — Jest ovšem pravda, že nárok na požitky válečných poškozců, jak nss v nálezu z 6. února 1930 č. 1870/1930 — jehož se i stížnost dovolává — vyslovil, vzniká teprve tehdy, když nastaly veškeré zákonné podmínky potřebné pro jeho existenci, leč za takovou událost, která zakládá nárok na důchod válečných poškozců, nelze pokládati skutečnost, že vojenský gážista přestal býti vojenským gážistou a stal se osobou náležející k mužstvu teprve po tom, kdy došlo u něho k válečnému poškození. Skutečností nárok zakládající je podle zákona poranění nebo choroba vzniklá, pokud se týče zhoršená, následkem vojenské služby. Zákon č. 142/1920 Sb. k té skutečnosti, že vojenský gážista přestal býti gážistou, nepojí žádných právních důsledků.

Názor tento je potvrzován i výkladem zákona č. 154/1923 Sb., který v § 33 odst. 2 stanoví, že vojenští gážisté, jimž byla vojenská hodnost odňata, nemají nároku na zaopatřovací požitky, a přiznává jim nárok takový v případě odst. 1 c) jen tehdy, jestliže v době odnětí vojenské hodnosti již byli poživateli vojenských zaopatřovacích požitků. Zákon tento také neodkazuje vojenské gážisty, kteří byli vojenské hodnosti zbaveni, na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/1920 Sb., čehož by pro založení nároku bylo nezbytně zapotřebí.

Rovněž ze zákona č. 76/1922 Sb. nelze dovoditi, že by vojenští gážisté, jimž vojenská hodnost byla odňata řízením správním, mohli uplatňovati nárok na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/1920 Sb., neboť ani tento zákon žádného takového ustanovení neobsahuje, ani odnětí vojenské hodnosti řízením správním neupravuje (stalo se tak teprve cit. zákonem č. 154/1923 Sb.). Případy pak, ve kterých zákon č. 76/1922 Sb. odkazuje na invalidní zaopatření podle zákona č. 142/1920 Sb., mají za podklad jinou skutkovou podstatu (na př. § 101 odst. 3, § 103 odst. 1 a 2, § 106 odst. 2, § 108).

Z toho plyne, že žal. úřad neporušil zákon, když vyslovil, že se zákon č. 142/1920 Sb. na st-le nevztahuje. Pak ovšem je zcela nerozhodno, zda st-l, pozbyv vojenské hodnosti, se stal vojínem či vojínem v záloze, a není ani vadou řízení, že úřad okolnost tuto nezjišťoval.

Č. 13.042.

Dávka za úřední úkony. — Řízení správní. — Řízení před nss: Z výměru politického úřadu I. stolice, kterým byla předepsána dávka za úřední úkony ve věcech správních větší než 200 Kč, lze se odvolati k zem. úřadu, i když jde o dávku, která se vyměřuje podle pevné sazby.

(Nález z 5. listopadu 1937 č. 1989/35-5.)

Věc: Spolek »Armáda Spásy« v Praze (adv. Dr. Karel Setunský z Prahy) proti rozh. magistrátu hlav. města Prahy z 22. ledna 1935 o dávce za úřední úkony.